

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τέσσαρες Ἀπριλίου,
Λαμπρὴ τοῦ Βασιλείου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα σὺν εἰκοσιένα,
σούδλαις, βαρελότα, καὶ τ' αὐγὰ βαμμένα.

Εὐαγγέλιον τὸ πρῶτον πρὸς θπουδὴν τῶν κεχηνότων.

Εἶπεν ὁ Κορδονάραγας μὲ κόμπον νικητοῦ
ἑτοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:
«Ἰδοὺ λοιπόν, ἐλήλυθεν ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
καὶ βλέπω πῶς διάλυσις ἀφρεύκτως μᾶς προσμένει,
ἀλλ' ὅμως ἡ καρδία σας ποσῶς μὴ δειλιάτω,
κι' ἐκεῖνος ὁ μουστακαλῆς,
ἀνεψιός μας προσφιλέης,
τὴν δεξιάν μου θ' ἀσπασθῇ γονυπετῶν ὡς κάτω.

Ἀμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμὴν,
ἀνάστασις κι' εἰρήν' ὑμῖν.
Ἠλπίζατε νὰ φάγετε τοῦ Πάσχα τὸν ἀμνὸν
περιχαρῶς κι' ἀπόνως,
πλὴν ἀνελπίστως ἔμεινε τὸ κόμμα τὸ γυμνόν
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ἀμὴν ἀμὴν,
λέγω δ' ὑμῖν
πῶς παρατράγωδα πολλὰ συνέβησαν καὶ φιάσκα
κι' ἐμείναμεν ἐμβρόντητοι καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα,
ὅμως οὐδεὶς Ἡμέτερος μὴ ταρασσέσθω τώρα,
λέγω δ' ὑμῖν πῶς ἄπλυτα θὰ ξαναβγοῦν ἑστὰ φόρα.

«Πέριξ ἐμοῦ περίλυπος ἔς ἔλθ' ἡ ποιμνὴ πᾶσα,
καὶ νῦν ἀπέρχομαι μακράν,
ἵστην κόμην μου τὴν φαλακράν
νὰ βάλω καλυμμαύχιον καὶ νὰ φορέσω ράσσα.

«Χάριν ὑμῶν πολὺ πονῶ,
νᾶχετε τὴν εὐχή μου...
Καλογεράκι θὰ γενῶ
νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου.

«Μακράν τῆς τύρβης τῆς πολλῆς
καὶ τῆς μεγάλης χάβρας
ἀκμαῖος φεύγω κι' εὐσταλῆς
πρὸς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας.

«Ποθῶ τὸ Μοναστήριον
νὰ δέωμαι πρὸς Κύριον
κι' ὑπὲρ ἐμοῦ κι' ὑπὲρ ὑμῶν,
κι' ὅταν κανέννας Ἡγεμὼν
ἐκ τῆς Μονῆς διέρχεται πρὸς θεῶν καὶ μελέτην
νὰ βλέπ' Ἡγούμενον ἐκεῖ τὸν κραταιὸν Ἡγέτην.

Λέγει Παλάσκας πρὸς αὐτόν,
φουστανελὰς βαρβάτος,
μετὰ τῶν ἄλλων Βουλευτῶν,
ποῦ πῆγαν κατὰ κράτος:
«Δάσκαλε, τί σοῦ κάπνισε; Δάσκαλε, τί μᾶς κραίνεις;
ἀληθινὰ σοῦ βάλθηκε Καλόγερος νὰ γένης;»

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ: «Παλάσκα μου, Παλάσκα,
μὴ μ' ἐρωτᾷς ἀνιαρῶς,
κι' ἐλήλυθεν ὑμῖν καιρὸς,
ποῦ καλυμμαύχι θὰ γεῖν τοῦ Στρατηλάτ' ἡ Κάσκα.»

Εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον
καὶ ψυχολόγον πόνον,
κι' ἐδάκρυσε κι' ὑπέσεισε τὴν γῆραιαν φαλάκραν,
Παλάσκας δὲ μετὰ στοργῆς προσέειπε: «Ἐξαίρετου,
καὶ μὲ τῆς φουστανελᾶς τοῦ τὴν λευκοτάτην ἀκραν
ἀπέμαξε τὸ δάκρυον τοῦ γέροντος Ἡγέτου.

Ἐδάκρυσαν καὶ μερικαὶ
νηστεύοντες Κορδονίκαί,
κι' εἰς τούτους ὁ Διδάσκαλος ὡμίλει μετὰ κόπου
καὶ θρόμβ' ἰδρώτος ἔρρεον ἐκ τοῦ σφοῦ μετώπου.

Πολλοί του γίνηκαν μελᾶς
κι' ἦτο μεγάλη ζίστη,
καὶ δευτέρως φουστανελάς,
ὁ Μπούτουνας τοῦτέστι,
προσῆλθε 'στὸν Διδάσκαλον μὲ δὺσθυμον ψυχὴν,
καὶ μὲ τῆς φουστανελάς του κι' ἐκείνος τὴν πτυχὴν
ἐσπόγγιζε τοῦ γέροντος τὸν παγερὸν ἰδρώτα,
καὶ πάντες τὸν ἀέριζαν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Προσῆλθεν οὖν καὶ πᾶς πιστός, κρεμανταλάς κι' ἀχμάκης,
προσῆλθε καὶ Χρηστόπουλος, τοῦπικλὴν Ἀσημάκης,
καὶ λέγει πρὸς Θεόδωρον «κἀγώ, Διδάσκαλέ μου,
καὶ γίγα τοῦ πολέμου,
μὲ σὲ θὰ γίνω μοναχὸς καὶ Καλογεροπαῖδι,
λέγει Θεόδωρος αὐτῷ:
ὅν πρὸς στιγμὴν σὲ παραιτῶ,
πλὴν μὴν ἀφήσης τὰ σεπτὰ τῆς Ὀλυμπίας ἔδῃ,
καὶ τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦ
πῶς ἔσει πάντα μετ' ἐμοῦ
κι' ἐν τῇ Βουλῇ
καὶ 'στὸ κελλί,
κι' ἐξ ὧν σὲ 'στὴν μνήμην μου θὰ φέρω πρῶτα πρῶτα
κἂν φαρδομάνικα φορῶ, κἂν μαῦρη ρεδιγκότα.»

Εἶπε καὶ ξαναδάκρυσε κι' ἐβγαλε τὸ μανδύλι του
κι' εἶχαν καὶ μὲ τὰ χεῖλιν του.

Δεύτερον Εὐαγγέλιον βαρὺ τοῦ Ρήγα καὶ Σωτῆρος Θεοδωρῆ.

Εἶπεν ὁ Κορδονάραγας μὲ κόμπον νικητοῦ
'στοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:
«Λέγουν πῶς ὁ Μάκ-Κίνλεϋ τῶν Ἀμερικανῶν
δὲν θέλει τὸ παράπαν
μὴδὲ ν' ἀκούσῃ πόλεμον μετὰ τῶν Ἰσπανῶν,
ποῦ τοῦ πατοῦν τὴν κάπαν.

Καὶ λέγουν τελευταῖον
πῶς τοῦτο τὸν ταραττεῖ,
κι' ἐπαθε τεταρταῖον
κι' ἐπεσε 'στὸ κρεββάτι.

Λέγουν γὰρ τὸν Μάκ Κίνλεϋ τὸν κουτεντέ, τὸν βλάκα,
πῶς τρέμει τὰς εὐθύνας,
οὐδ' ὁμοιάζει παντελῶς μ' ἐμὲ τὸν Σακαράκα,
ποῦ λάμπω 'στὰς Ἀθήνας.

«Τὸν πόλεμόν μου τὸν κλεινὸν ἐνθυμηθῆτε πέρσιν,
σὺν εἰδ' ἄγροί πῶς ἔμειναν τῆς πάλαι δόξης χέρσοι,
χωρὶς σὺν τὸν Μάκ-Κίνλεϋ νὰ φοβηθῶ καθόλου
ἔσπαθωσα, τὸ δρόντηξα, κι' εἶπα κατὰ διαβόλου.

«Μ' ὀλίγα ψοφομούλαρα τὸ φρόνημ' ἀνεπτέρωσα
τῆς Δύσεως κι' ἡμῶν,
καὶ ξίφος αἱματόδρεκτον καὶ πάλιν ἀφιέρωσα
'στοῦ γένους τὸν βωμόν.

«Κι' ἀφοῦ κατεκραύνασσα διὰ μαχῶν ἀφάτων
τὸ Τουρκο-Καλιφάτον,
ἐσκέφθην τριαντάφυλλον ροδίον νὰ φορέσω
'στὸ φλογερὸν μου στῆθος,

καὶ μ' εἶδε ροδοστόλιστον τῆς στρώγγας τὸ Κογκρέσο
κι' ὅλον τὸ χάσκον πλῆθος.

«Κι' ἔτρεχαν πρόσφυγες γυμνοὶ λιμώττοντες ἐκ πείνας
ἐν μέσῳ τῶν τριόδων,
κι' ὅταν ἐθρήνον γοερῶς κι' ἐγύρευαν εὐθύνας
τοὺς ἐδείχνα τὸ ρόδον.

«Τρέμουν τὸν Ἄρην Ἰσπανοί, τρέμουν κι' Ἀμερικανοί,
καὶ τούρτουρας τοὺς πιάνει,
καὶ γίνονται τὰ μούτρα τῶν σὺν κίτρο καὶ σὺν φράπα
καὶ 'στῆς δουλειᾶς τῶν βάζουνε διαιτητὴ τὸν Πάπα.

«Προστρέχουν 'στοῦ Βατικανοῦ τὸ πρῶτο φαρδομάνικον
μ' αὐτὰ κατεδασμένα,
καὶ δὲν ῥωτοῦν ἐμένα
νὰ τοὺς σκαρώσω πόλεμον ὡς ποῦ νὰ 'ποῦν λουκάνικα.

«Οἰκτεῖρατε τοὺς Ἰσπανούς, καθὼς καὶ τὴν Ἀμερική,
δρὸ κράτη χασομέρικα,
κρίμα καὶ 'στὸν Μάκ-Κίνλεϋ, κρίμα καὶ 'στὸν Σαγαστά,
δὲν εἶναι Θεωράκηδες, μὴδὲ γιγάντων πάστα,
ποῦ νὰ μὴν ἔχουν συλλογὴ καὶ γιὰ πολέμους ἐννοῶ
καὶ νὰ κρατοῦν ὡσὰν κι' ἐμᾶς τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένη.

«Νᾶχα κι' ἐγὼ δολλάρια σὺν τοὺς Ἀμερικάνους
τότε θὰ 'ἐλέπατε κακὸ μέγ' 'στὰς ἱοστεφάνους,
νᾶχα κι' ἐγὼ δολλάρια σὺν τὸν Ἀμερικάνον
θᾶλεγα σ' ὅλους τότε
ὅσο μπορεῖτε τρώτε,
κι' ἤθελα τῆς κοιλίτσας σας νταουλῖα νὰ τῆς κάνω.

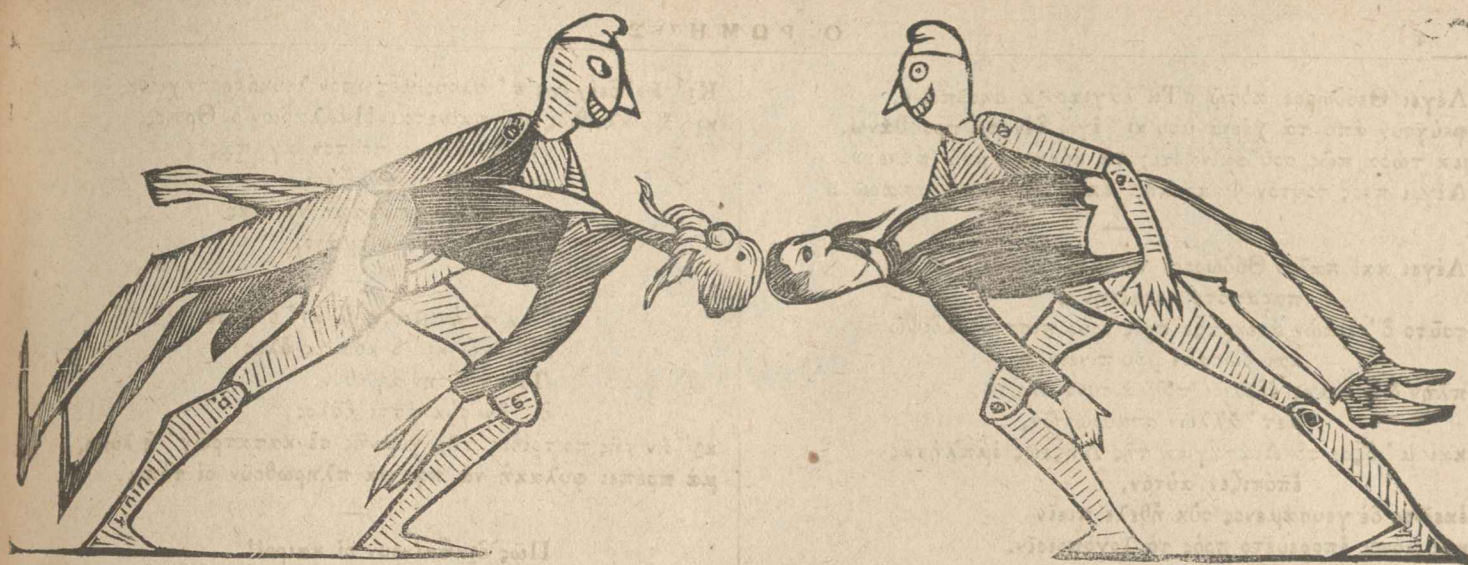
«Ἐγὼ καὶ τρέφω καὶ κτυπῶ μὲ κάσσαις ἀδεαυαῖ,
κι' ἐκείνος ὁ Μάκ-Κίνλεϋ, κι' αὐτὸς ὁ κουτεντέ,
ποῦ λέγουν 'στὰ δολλάρια πῶς εἶναι βουτηγμένοι,
δὲν ἔχει μῆτε τὸ μισὸ τοῦ Θεωράκη μένος,
ὁ δ' Ἄρης ἀνυπέβλητος τοῦ φαίνεται δυσχέρεια,
ποῦ νᾶμουν σὺν καὶ τοῦτον
μὲ τὸν μυθώδη πλοῦτον,
θᾶχα πιαστῇ καὶ μὲ τὰ δρὸ τῶν κόσμων ἡμισφαίρια.

«Νᾶχα κι' ἐγὼ τῶν Ἰσπανῶν τορεαντόρους γάιους,
ποῦ πολεμοῦν μὲ ταύρους,
νᾶχα τριγύρω μαχητὰς Ἰσπανικῆς ἀρούρης,
τῆς Σαραγόσσας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἑστραμαδούρης,
νᾶχα κι' ἱππότες προγονοὺς γεμάτους μὲ ρωμάντζο,
Γομέζ-Δέ-Σίλβα, Ροῦ-βλάς, Ἐρνάνη, Δόνα-Σάλα,
πρὸ πάντων τὸν Μαγκήσιο Κισσῶτο καὶ τὸν Σάντζο,
αὐτοστιγμὴ καὶ σήμερα βαροῦσα μέσα σ' ὅλα.

Εἶπεν αὐτὰ, κι' οἱ μαθηταί,
νέοι τῆς λίμας μαχηταί,
ᾠκτειραν τὸν Μάκ-Κίνλεϋ καθὼς καὶ τὸν Σαγαστά
κι' εἶπαν πρὸς τὸν Διδάσκαλον «εὐάν, εὐοὶ καὶ μπάστα.

Τὸ τρίτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν καὶ χεῖρας καὶ παιδῶν ἀνακρούσωμεν.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα πονηρῷ,
ποῦ λόγους ἤκουε στρυφνοὺς ἀπὸ τοὺς διαπύρους
καὶ πούρους πατριώτας,

Τὸ ξύλινο ζευγάρι, ποῦ θέλει τὸν καυγᾶ,
τσουγκρίζει δρὸ κεφάλια γιὰ Πασχαλιᾶς αὐγά.

καὶ γέρους συνελάμβανον χολούς καὶ κρονολήρους
ὡς βρούτους συνωμώτας,
Θεόδωρος ὁ Κορδονᾶς μὲ τὸ μακρὸ τὸ σκέλος,
πολιτικὸς Ἀρνέλος,
τῶν Ἀποστόλους τοῦ κι' αὐτὸς μὲ τρόπον συνεκάλει
κι' αὐτὰ τοὺς παρελάλει.

«Μικρὸν θὰ μείνω μεθ' ὑμῶν, οὐκ ὄψεσθε δ' ἀπάρτι
τὸν γέρο τὸν ἀντάρτη.
Ἵψω κρανίον φωτεινόν,
ἀπέρχομαι δὲ πάλιν
εἰς τὸ πεδῖον τὸ κλεινόν
πρὸς τροπαιοῦχον πάλιν.»

Κι' ἐκείνου ταῦτα λέγοντος ἠπόρησαν πολλοὶ
μὲ τὸ πεδῖον τὸ κλεινόν τί τάχα νὰ δηλοῖ;
καὶ πάντες ὑπετραύλισαν πῶς κἂτι μαγειρεύεται,
καὶ τινες ἐκ τῶν πρώτων
ἁλλήλους διηρώτων:
«μὴν ἐννοῇ τὴν Καρκαλοῦν; μὴ πρὸς ἐκεῖ πορεύεται;»

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς: «λέγω πρὸς γινώσκον ὧν
πῶς σήμερον μετέρχομαι πολιτικὴν συμβόλων,
κι' οὐδεὶς μὴν ἐρωτᾷ
τὸ τί δηλοῦν αὐτὰ.

Καὶ τώρα μὲ τὸν κάλυκα
τοῦ ρόδου στολισθῆτε,
ταῦτα δ' ὑμῖν λελάληκα
νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε.

Δεινούς καὶ νῦν θ' ἀκούσετε τῶν κατηγορῶν λόγους
κι' ἀποκηρύξουσιν ἡμᾶς ὡς ἀποσυναγώγους,
πλὴν εἰς καὶ πάλιν ἄρτιον τηρήσετε τὸ κόμμα
μὲ φλογερὰν πολιτικὴν σὺν τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα.»

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ὁ χεῖμαρρος τῆς λιγυρᾶς παρλάτας
ἐξῆλθε μὲ τοὺς μαθητὰς καὶ μὲ τοὺς Στρατηλάτας,
κι' ἐκάθισε πρὸς τῆς Ἀρχῆς τὸν ξηρανθέντα χεῖμαρρον,
κι' ἐκεῖ τοὺς ξαναλίμαρε κι' ἐκείνοι τὸν ἐλίμαρον.

Τέταρτον Εὐαγγέλιον βραχὺ, ποῦ πᾶσα δύστηνάσεται ψυχὴ.

Ἐκείνους τότε τοὺς καιροὺς,
ποῦ τὰ βουνὰ τῆς Ζαχλωροῦς
ἀνέβησαν οἱ Βασιλεῖς
μετὰ τὴν λῆξιν τῆς Βουλῆς,

παραλαβόντες μερικοὶ τῶν πρώτων Βουλευτῶν
τὸν ἥρωα τῆς Καρκαλοῦς, Θεόδωρον τὸν γαῦρον,
τὴν ρεδιγκόταν τὴν φαῖαν ἐξέδυσαν αὐτὸν,
χιτῶνα δ' ὀλοπόρφυρον τοῦ φόρεσαν καὶ λαῦρον.

Πλὴν μὲ κατάνυξιν πολλὴν
'στὴν σεβασμίαν κεφαλὴν
καὶ σκοῦφον περιέθεσαν παραξεωρασμένον
οἱ φύλακες τῆς στάνης,
καὶ κάλαμον ἐνέθησαν 'στὴν δεξιὰν βαμμένον
δι' ἐρυθρᾶς μελάνης.

Καὶ περιέζωσαν αὐτὸν μὲ ξύλινον σουγιά,
κι' ἐβᾶσαν τῆς μαρμαρέταις του μὲ τῆς Λαμπρῆς μπογιᾶς,
κι' ἐνώπιον ἐκείνου
τοῦ γέρου τοῦ κοκκίνου
γονυπετὲς ἀνέκραξε τῆς στρώγγας τὸ φουστᾶτο:
«πᾶσα πνοὴ τὸν ἐρυθρὸν Στρατάρχην αἰνεσάτω.»

Πέμπτον καὶ τελευταῖον, ποῦ φέρει τεταρταῖον.

Ἐκείνους τότε τοὺς καιροὺς,
τοὺς εὐτυχεῖς καὶ χλοερούς,
ὅπου τὸ λευκοκίτρινον ἐσφρίγα χαμομήλι
Νιρβάνας ἐπιγείου,
καὶ περὶ παίδων ἀγωγῆς ὁ Βασιλεὺς ὠμίλει
'στὸν Δήμαρχον Αἰγίου,
ἐξῆλθεν ὁ Θεόδωρος μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον
κι' ἔφερεν βόλταις μοναχὸς εἰς ἐρυθρὸν δομάτιον.

Προσῆλθεν οὖν κι' ὁ Φασουλῆς
ἀπὸ τὰς φύσεις τὰς νωθρᾶς
ραίνων τὸν Μπαρμπα τῆς Βουλῆς
μὲ παπαρῶνας ἐρυθράς.

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ «Τὰ λαγιαρνιά σκορπᾶνε,
φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἐγὼ δὲν τὰ προφθάνω,
μὰ τώρα πῶς σοῦ φαίνομαι; τὰ κόκκινα μου πᾶνε;»
Λέγει πρὸς τοῦτον Φασουλῆς: «καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»

Λέγει καὶ πάλιν Θεόδωρος: «σημαίαν ἀνυψῶ
παράποτε κοκκίνην,»
τοῦτο δ' εἰπὼν ἀνέκραξε πρὸς τοὺς πιστοὺς «διψῶ
καὶ δώσατέ μου πίνειν,»
πλὴν ὁ Ζαήμης ἔδραμε πολλὰ συνομιλήσας
μετ' ἄλλων σταυρωτῶν,
καὶ μ' ὄξος τὸ Διάταγμα τῆς Λήξεως ἐμπλήσας
ἐπότηζεν αὐτόν,
ἐκεῖνος δὲ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν
καὶ μόνος ἐπορεύετο πρὸς τὸ λογοποιεῖν.

Κι' ἐκύτταζε τὰ βάζα του, τὸν Μεγαλόσταυρόν του,
κι' ἐπορφουῦτο διαρκῶς κι' ἐξηκολούθει λέγων,
ὅποταν τις ἐκέντησε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν του
κι' ἐκ ταύτης αἷμα κόκκινον διέρρευσε καὶ φλέγον.

Οὐ μὴν μικρὸν ἐκέντησαν καὶ τὴν πλευρὰν τὴν ἄλλην,
ἐξῆλθον δ' αἰμοσφαίρια κι' ἐκ ταύτης περισσά,
καὶ δι' αὐτῶν πληρώσαντες πολύτιμον φιάλην
τὴν ἔστειλαν πρὸς τὸν Χαμίτ καὶ τὸν Ἐτέμ-Πασσᾶ.

Τότε δραμὼν κι' ὁ Φασουλῆς ἐπῆρε κατ' ἰδίαν
τὸν γέρο Θεόδωρῃ,
καὶ περιέβαλεν αὐτόν μετ' ὃν ζουρλομανδύαν
τοῦ Λόρδου Σωλσθουρύ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ἄκου, κάρα φιλική,
ποῦχεις γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
ἔζη μῆνες φυλακὴ
ᾧ δίκασαν τὸν Κανελλίδη.

Περικλῆ, μὴ χάσκης ἔμπρός μου,
Πάσχα φθάνει σεβαστόν,
ἄλλα μὲν βουλαὶ τοῦ κόσμου,
ἄλλα δὲ τῶν Δικαστῶν.

Πάσχ' ἀνάστασις Κυρίου
κι' ἄκουσον ἀγάπης ρήσεις,
ὅμως πρὸ τοῦ Πραιτωρίου
ἄλλαι σκέψεις, ἄλλαι κρίσεις.

Ὁ Συντάκτης τῶν «Καιρῶν,»
ἀθρότης φανερά,
μ' ἓνα στόμα σθεναρὸν
ὅλα τᾶπε καθαρά.

Πλὴν ἀμείλικτος ἡ Θέμις...
σὰν τὴν πιάση τὸ μπουρί
τίποτα δὲν συγχωρεῖ,
καὶ σὲ κάνει νὰ τὴν τρέμης.

Κι' ἂν δείχνης σ' ὅλους μέτωπον λευκότερον χιόνος
κι' ἂν ἀληθῶς σοῦ φαίνεται Παλλάδιον ὁ Θρόνος,
κι' ἂν ὄντως τοῦτον ἀγαπᾷς
χωρὶς νὰ καῖς λιθάνι,
σὲ στέλλει φυλακὴ νὰ πᾶς
τῆς Θέμιδος φερμάνι.

Ἄν σ' ὀνομάζῃ δὲ κι' ὁ Θῶν
κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος
Ἰσραηλίτην ἀγαθόν,
δι' ὃν οὐκ ἔστι δόλος,
κι' ἂν τῆς πατρίδος τῆς γυμνῆς σὲ κατατρώγ' ἡ λύπη,
μὰ πρέπει φυλακὴ νὰ πᾶς νὰ πληρωθοῦν οἱ τύποι.

Πῶς διαβαίνουν οἱ καιροί!...
σύρε κι' ἀναψε κερί...
σὰν καὶ πέρσῃ τέτοια ἔμερα
τί γινόταν ἐδῶ πέρα.

Γιὰ θυμῆσου τέτοιαις ὥραις
τί φυγὴ κοσμοχαλάστρα,
Σκαφιδάκια, Σκαλώραις,
Λάρισσαις, Πρεβέζης κάστρα.

Μὲς ὅτ' ἀστέφανα τὰ τόσα, μὲς ὅτ' ἡ δόξαις τῆς πολλῆς,
πάψε καὶ τὸ Σκαφιδάκι Σκαφιδάκι νὰ τὸ λές.

Πασχαλιάς μπουρλότα θέλω,
παίζουν τοῦ Πανὸς αὐλοί,
καὶ γυρεύουν τὸν Ἀρνέλο
νὰ τὸν ψήσουν ὅτ' οὐβλί.

Φώναξε Χριστὸς ἀνέστη,
τὰ καμπαναριὰ κτυπᾶνε,
πρὶν τῆς ὥρας ἦλθε ζέστη
καὶ κουνούπια μὲ τσιμπᾶνε.

Ἰσως ἐκ τῆς Θεσσαλίας νᾶλθαν πρόσφυγες κι' ἐκεῖνα
νὰ ψοφήσουν ἀπὸ πείνα.
Μὴ γυρεύης σ' ὅλα μέτρο,
πῆγαινε νὰ ἔρῃς τὸν Πέτρο,
ποῦ κι' ἀφράτα θηλυκὰ
τὸν φορτώνουν ἀπὸ δῶρα...
πᾶνε τὰ προφορικά,
τὰ γραπτά θ' ἀρχίσουν τώρα.

Π. Πάω καὶ μὲ περιμένει
μιά τιμὴ φυλακισμένη.
Μὰς καὶ μούτε παντεῦς φιλιὰ,
σήμερα δὲν πέφτει ξύλο,
γιώρτασε τὴν Πασχαλιά,
καὶ σὲ δέρνω ὅτ' ἄλλο φύλλο.

Ὁ Σοῦλῆδης ὁ Κωστής, νέος ἀπὸ τὴν Πόλιν,
τὰ μάλα περισπούδαστος, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
κι' ἀντάξιος μαθήσεως ἐπιστημονικῆς,
ἔλαβεν Ἀρίστα βαθμὸν ἐκ τῆς Ἰατρικῆς,
καὶ πάντας συνεχάρησαν τὸν ἱατρὸν τὸν νέον
πρὸς δόξαν κι' ἄφατον χαρὰν γνωρίμων καὶ γονέων.

Τώρα μετ' ἧς Ἀντίξεως τὰς πρώτας παπαρούνας
ἐξ ἀπωτάτων Ἰνδιῶν προχθὲς ἀφίχθη μόλις
ὁ προσφίλης μας συγγενῆς, ὁ Γιάγκος ὁ Πατούνας
ποῦ διόλου δὲν τὸν ἔσκιζε βροτολοιγὸς πανώλης.